

Червона Шапочка

Брати (Якоб і Вільгельм) Грім

Жила собі на світі славна дівчинка. І така вже була вона мила, що всі її любили, хто на неї тільки гляне. А найдужче любила її бабуса — вже, бувало, й не знала, що дитині дати. От якось подарувала їй бабуса червону оксамитову шапочку. Та шапочка була так дівчинці до лиця, що іншої вона й носити не хотіла. Через те й прозвали дівчинку Червона Шапочка. Одного разу мати каже до неї:

— Іди-но доню, сюди. Ось тобі пиріг, пляшка вина, віднеси бабусі, вона вже старенька, нездужає, то нехай трохи підживиться. Рушай зараз, поки сонечко ще не припікає. Іди тихенько, спокійненько, з дороги не звертай, — бо ще впадеш та розіб'єш пляшку, тоді з чим прийдеш до бабусі. А як увійдеш до хати, то по кутках не роздивляйся, а перше привітайся чемненько.

— Я, мамо, все зроблю так, як ти велиш, — сказала Червона Шапочка, попрощалася з матір'ю і пішла.

А бабуса жила в лісі, за півгодини ходи від села. І щойно Червона Шапочка увійшла в ліс, так і зустріла вовка. Вона й не знала, що то за клятий звір, а тому зовсім не злякалася його.

— Добридень, Червона Шапочко, — сказав вовк.

— Красно дякую, вовче, добридень і тобі.

— А куди це ти чимчикуєш так рано, Червона Шапочко?

— До бабусі.

— А що ти несеш у фартушку?

— Пиріг і вино. Вчора мама напекла пирогів, то нехай і старенька недужа бабуса трохи поласує та підживиться.

— А де ж твоя бабуса живе?

— Трохи далі в лісі, з чверть годинки ходи звідсіль. Там під трьома великими дубами стоїть її хатка, а кругом хатки ліщина. Та ти, мабуть, сам знаєш де, — мовила Червона Шапочка.

А вовк собі й подумав: добрий обідець був би з цього дівчатка. Воно, певне, смачніше, ніж стара бабуса. Але треба добре поміркувати, щоб обох запопасти.

Він трохи пройшовся поруч із Червоною Шапочкою, а тоді й каже:

— Червона Шапочко, а подивись-но, які гарні квіточки ростуть навколо. Чому ти й не глянеш на них? І невже ти не чуєш, як гарно співають пташечки? Все йдеш та йдеш, ніби до школи поспішаєш. А в лісі можна так любо погратися!

Глянула Червона Шапочка і справді побачила, що навкруги вся земля вкрита прегарними квітами, а по них танцюють сонячні зайчики. От вона й подумала: "А добре було б принести бабусі й свіжих квіточок, вона ще дужче зрадіє. Ще ж рано, я не забарюся".

І вона побігла в ліс нарвати квітів. Зірве одну квітку, а там далі ще краща, і біжить,

біжить, та все далі в ліс.

А вовк тим часом не гаявся — подався просто до бабусиної хатки. Прибіг та й постукав у двері.

— А хто там?

— Це я, Червона Шапочка, принесла тобі пиріг і вино, відчини.

— Натисни клямку, — гукнула бабуся, — я слаба, нездужаю встати.

Вовк натиснув клямку, двері відчинились, і він, не промовивши й слова, стрибнув до бабусі та враз проковтнув її.

Потім натяг на себе її вбрання, посадив на голову чепець, уместився в бабусиній постелі й закрив ліжко запоною.

А Червона Шапочка все бігала за квітами. Коли вже нарвала стільки, що насилу могла піднести, згадала знову про бабуся і подалася до неї. Дівчинка здивувалася, що двері розчинені навстіж, а коли увійшла до хати, то їй стало аж моторошно і вона подумала: "Чого це мені так страшно сьогодні? Раніш я з такою охотою гостювала в бабусі!"

Дівчинка голосно гукнула:

— Доброго ранку!

Але ніхто не обізвався. Тоді вона підійшла до ліжка і розсунула запону. А там у ліжку лежить бабуся, але якась чудна, чепець її насунувся аж на обличчя.

— Ой, бабуся, чого це в тебе такі великі вуха?

— А щоб краще тебе чути!

— Ой, бабуся, а чого це в тебе такі великі очі?

— Щоб тебе краще бачити!

— Ой, бабуся, а чого це в тебе такі великі руки?

— Щоб краще тебе схопити!

— Бабуся, а чого це в тебе такий страшенно великий рот?

— Щоб краще тебе зжерти!

Тільки-но вовк це сказав, як прожогом схопився з постелі й проковтнув бідну Червону Шапочку.

Наситившись, вовк знову ліг у ліжко, заснув і почав так гучно хропти, що далеко було чути.

А саме на ту пору йшов повз хату мисливець та й подумав:

"Щось стара так гучно хропе, піду гляну, чи не сталося чого з нею".

Він зайшов до світлиці, глянув на ліжко—а там лежить вовк.

— А, старий лиходію, то ось де ти! — сказав мисливець. — Давненько я тебе шукаю!

Хотів був застрелити його з рушниці, та подумав, що вовк міг ковтнути бабуся живцем, то, може, якось пощастить її врятувати, і не вистрелив, а взяв ножиці й почав пороти черево сонному вовкові.

Розпоров трохи і бачить: щось там ясніє червоне — оксамитова шапочка!

Розпоров ще далі — аж звідтіль вискочила дівчинка й скрикнула:

— Ох, як же я злякалася! Як було темно у вовка в череві!

А потім вийшла й стара бабуса. Вона вже ледве дихала. А Червона Шапочка принесла каміння, вони напхали його вовкові в череві і зашили. Тим часом вовк прокинувся і хотів чкурнути навікача, та каміння було таке важке, що він стрибнув, упав додолу і здох.

Усі троє дуже зраділи. Мисливець оббілував вовка і поніс шкуру додому.

Бабуса з'їла пиріг, випила вина, що принесла Червона Шапочка, — і додалося старенькій сили, а Червона Шапочка подумала: "Доки житиму, не буду більше звертати сама з дороги і бігати в лісі, коли мама не дозволяє".

А то ще розказують, якось, коли Червона Шапочка знову понесла бабусі пирога, здибав її дорогою інший вовк, заговорив з нею і хотів, щоб вона звернула в ліс. Але Червона Шапочка була тепер обережна, не послухалась його і пішла далі своєю дорогою, а потім розповіла бабусі, як зустрів її вовк, навіть сказав їй "добридень", але так злісно блимнув очиськами, що коли б це не на битій дорозі, то напевне з'їв би її.

— Ну, то йди замкни добре двері, — сказала бабуса, — щоб часом він знову не прийшов.

Тільки-но вони замкнули двері, як приходить вовк і гукає:

— Відчини, бабусю, я Червона Шапочка, принесла тобі пирога.

Та вони мовчать, дверей не відчиняють.

Покрутився сірий коло хати, обійшов її кілька разів, потім стрибнув на стріху і став чекати, поки Червона Шапочка ввечері вертатиметься додому: тоді він її наздожене поночі і з'їсть.

А бабуса здогадалася, що в нього на думці.

А під стріхою стояв великий кам'яний кадіб.

От бабуса й каже дитині:

— Червона Шапочко, вилий у кадіб ту воду, що в ній я вчора варила ковбасу.

Червона Шапочка доти носила воду, поки великий-великий кадіб став ущертъ повний. Запах ковбаси залоскотав вовкові в носі, він став принохуватись і поглядати вниз, аж нарешті так витяг шию, що не втримався, гепнув із хати просто в кадіб і втопився.

А Червона Шапочка весело пішла додому, і дорогою більше ніхто її не зупиняв.

Переклад Сидора Сакидона